

UNA BASSA D'OLI

Realment, Espanya des de fa molts anys és una bassa d'oli.

Primer varen venir uns senyors de fora i varen ensenyar-nos la manera d'aconseguir oli de les olives. Després, varen continuar venint senyors forasters i varen ensenyar-nos la manera de canviar aquest oli per altres menes d'oli un xic més aigüat. Va ser aleshores, quan va posar-se de moda la frase "Ja hem begut oli".

Podem assegurar que, en el nostre país, és el líquid del que s'han fet més xistos. Ara fa uns dies, ha tornat a ser tema preferit dels humoristes de torn, però el més original ha estat aquesta vegada el joc de mans que s'ha fet als mateixos nassos de la "Comisaría de Abastecimientos y Transportes".

El que no sabem, és si el malabarista era molt hàbil o els espectadors van pa a l'ull, perquè fer desaparèixer quatre milions de litres d'oli, sense que es noti el "truco", sincerament, ens sembla un cas digne de ser comentat en els llibres d'història.

Han dit els diaris, que aquest oli havia estat emmagatzemat a Redondela per la Comissaria d'Abasteixements i Transports, per equilibrar el mercat, i els preus, en el cas d'una collita fluixa. Es va presentar el cas i, en obrir els dipòsits, que diu que estaven molt ben precintats, l'oli havia volat, i això que no és pas un líquid gaire volàtil.

Mireu que passen unes coses!

És clar que, al cap i la fi, tot plegat valia uns cent seixanta cinc milions de pessetes, xifra ben insignificant, comparada amb les places escolars que diu que es crearan durant el tercer pla de desenvolupament.

QUÈ ÉS UNA ZONA VERDA?

Una zona verda, agafat així al peu de la lletra, semblaria que és un tros de terra en el qual es planta verdura. Doncs no, és una cosa que s'ha posat molt de moda amb això de la contaminació atmosfèrica.

Jo comprenc molt bé que a un senyor que per iniciativa pròpia o per compte d'un municipi, promou una urbanització, no li és gens rentable destinar una pila de pans d'aquest terreny a jardins, places o llocs d'esbarjo. Però hi ha una llei sobre "Régimen del Suelo y Ordenación Urbana" que sembla dir que tots els plans parcials, que és el mateix que dir totes les urbanitzacions, han de destinar a zona verda una proporció de terreny que no pot ser inferior al deu per cent del total de la superfície planificada.

Si això és cert, crec que valdria la pena de donar un tomb pel nostre poble i mirar si això s'ha tingut en compte en promoure les diferents urbanitzacions.

Potser encara seríem a temps a destinar-hi algun dels solars que queden per vendre o per edificar, i així no es carregarien els llauners els pobres pagesos que tenen terres veïnes i que quedaran condemnades a ser aquestes famoses zones verdes que, llavors sí que només serviràn per a plantar-hi verdures.

«SI LAS MUJERES MANDASEN»

El mes de desembre, els nens d'una escola de Granada van fer una crida a la pau a tots aquells països que estaven en guerra. Aquesta crida, a més de ser publicada en un diari d'aquella ciutat, va ser enviada a cada un dels dirigents d'aquells països.

Com a cosa curiosa, els únics països implicats que varen contestar la carta, foren aquells en front dels quals hi ha una dona: Golda Meir, d'Israel, i Indira Gandhi, de la Índia.

No se si les dones cuiden més les relacions públiques o són simplement més educades, però jo voto per donar càrrecs al "sexo débil", a veure si s'aclareixen alguns interrogants per els que fa molt temps els "senyors" no troben resposta.

TELEVISIÓ ÉS NOTÍCIA

Això si que és un títol ben trobat.

"Televisió és notícia". I tant! Engegueu el televisor i us entereu de tot el que passa fora d'Espanya, i de tot el que fa falta a una família per viure bé, ser feliç, triomfar en la vida, el que has de menjar, beure i fer per ser més home o dona, etc., etc. Podriem comparar-ho a la terra promesa. Els israelites varen passar quaranta anys al desert per arribar-hi, i nosaltres hem de fer quaranta anys i un dia d'hores extraordinàries per aconseguir-ho, però, tot i així, qualsevol resisteix la temptació. Podriem dir que els anuncis deuen ser el millor que ens presenta la petita pantalla, o almenys deuen ser el que els tècnics preparen amb més interès, buscant la manera de fer-los agradables i atractius alhora, cosa que no se si es té massa en compte en els altres espais.

Alguns dels programes que més ens criden l'atenció són:

PLINIO. — Un "poli" de poble sense gràcia ni moviment, que juga a James Bond. Un altre Quixot i Sancho que es passegen per Tomelloso en busca d'aventures.

UNO, DOS Y TRES, CONTESTE OTRA VEZ. — Programa pensat per als esportistes professionals, que són els que guanyen molts diners sense saber gran cosa. Fa de bon mirar per l'exhibició de mini-faldes i el que hi ha a sota. Ah!, és un programa que trenca la rutina, doncs, tal com correspon al seu càrrec, el jurat sempre acostumen a ser persones serioses, i allà més aviat sembla un tercet de pallasos.

CRONICAS DE UN PUEBLO. — La manera més correcta de fer quedar en ridícul a un mestre, un alcalde i un capellà.

PLANETA AZUL. — Programa realment interessant per grans i petits. És un dels programes que, sense ser infantil, els nens miren amb més goig.

NOTICIAS. — La manera de veure la violència de tot el món, concentrada i sense "rombos".

Podriem seguir, i trobaríem segurament algun bon programa, però diu que aquests els fan molt tard, i jo prefereixo llegir abans d'agafar massa son.

JOSEP VALLS

Opinions

SOBRE LA CARRETERA QUE VA A GRANOLLERS

Com tots haureu pogut comprovar, la carretera que va de Santa Eulàlia a Granollers està feta un desastre. Igualment passa amb la de Caldes i amb la de Lliçà. La cosa ja fa bastants dies que dura. Més d'una vegada sembla que hagin pres la determinació d'arranjar-la, però, a part que no la deixen massa bé, al cap d'uns quants dies, i principalment quan plou, la carretera és ja de nou una porqueria.

Ara, però, sembla que ja no ens ha d'estranyar; és més, ens hi haurem d'acostumar. Dic això perquè últimament, sembla que sigui per a justificar-ho, ens hi han posat uns indicadors que clarament ens diuen que a tot el llarg hi trobarem sotracs. I així és clar que si fem malbé el cotxe serà perquè haurem volgut. Arribats a Granollers encara trobarem els semàfors i ens podrem calmar.

Decididament, crec que és una manera molt característica de solucionar les coses.

Josep Margenat i Escobairó

pintor industrial

colocación de papeles

pintados

rótulos e imitaciones

jaime iglesias

carretera de la sagrera s/n

santa eulalia de ronsana